

KRVAVÝ PLYN

„Docela ráda bych si tu chvíli užila prázdniny,“ drmolila jsem sama pro sebe při balení věcí a přípravě na cestu. Tak týden tady na pláži, nemuset dělat nic jiného než se válet ve stínu palem, dle libosti se cpát zralými mangy, popíjet kokosové mléko a skočit do tyrkysové vody, kdykoli by se mi zachtělo. Proč mě Kahla nikdy nepozvala na návštěvu? Netušila jsem, že bydlí na místě, které vypadá jako fotografie z katalogu dovolených v tropech.

Určitě tomu bránil její táta. Pomyslela jsem na všechny ty roky, kdy se mu dařilo před Kahlou tajit jak – a taky kde – ve skutečnosti pobývá její máma. Všechny ty roky, kdy Lamii věznil v labyrintu, jak ji odstranil, zatímco se Kahla domnívala, že její máma „zmizela“. Rozhodně nechtěl, aby mu tu pobíhala cizí divočarka, co strká nos, kam nemá.

Jestlipak o tom teta Isa spolu se zbytkem divočarského kruhu věděla? Přijala teta Kahlu do učení právě proto? Aby se naučila být správnou divočkou: starat se o divoký svět a nezneužívat ho. Nikdy nebrat, aniž by darovala. Tak zněl divočarský zákon, který Lamia jistě nikdy nepochopila.

Po očku jsem koukla na Kahlu. Už zakryla svůj princeznovský outfit pod několik vrstev barevného vlněného oblečení a do batohu si přibalila další oblečení na cestu. Teď stála kousek stranou a hleděla na prázdný dům. Připadalo mi, že by potřebovala obejmout – přestože nepatřila k těm, co se objímají na setkání a pusinkují se na obě tváře.

Oskar mě předběhl. Tedy ne tak, že by se na Kahlu vrhl a přivinul si ji svalnatými pažemi na hrud' jako v nějakém holčičím časopise. Jen jí lehce stiskl rameno.

„Seš v pohodě?“ zeptal se polohlasně.

Krátce a napjatě přikývla, jen dvakrát nepatrně pohnula hlavou a víc nic. V Kahlině jazyce to znamenalo: „Ne, nejsem, ale ráda bych se tvářila, že jo.“ Řekla bych, že to Oskar pochopil, protože ji jen povzbudivě poplácal po rameni a vzal jí batoh. Znovu se na něj smutně usmála.

Oskar je můj nejlepší kamarád, ale žárlit na Kahlu by ode mě bylo dětinské. Ona teď na světě nemá nikoho jiného než nás. Její máma je po smrti a táta dost možná taky. Pokud nevrátíme Eryu a maličkého samečka do Krkavčí kotliny, zemřou nevyhnutelně mistr

Millaconda i teta Isa a ostatní členové jejich divočarského kruhu – Shanaia, paní Aranciová a pan Malkin. Pouze s pomocí ptáčat krkavců je možná krkavčí matky osvobodit z trvajících okamžiků strnutí dřív, než z nich zcela vyprchá život.

Navíc s Oskarem přece nechodím. Je vůbec možné být v pohodě s tím, že se můj nejlepší kamarád a jediná divočarská kamarádka mají zjevně víc než jen rádi? Kocourek využil okamžiku a skočil na mě, zatnul do mě drápky a vyšplhal se mi na rameno. Jako správná kočka se oklepal, takže z něj písek létal všemi směry. Rychle jsem zamrkala, aby mi nenapadal do očí, a cítila jsem, jak se mi ostrá zrníčka písku sypou za mikinu. Kocourek se mi otřel hlavou o bradu a zapředl jak šicí stroj.

Moje. Moje, moje, moje.

„No jo,“ zamumlala jsem. „Už jsem to pochopila.“ Jemně jsem ho palcem podrbala za ouškem, přesně tam, kde to má nejraději.

„Můžeme vyrazit?“ zeptala jsem se. „Prosím tě, Kahlo...“ Pořád byla na divoké stezky nejšikovnější.

Přikývla.

„Možná bychom se mohli chytit za ruce,“ pípla Nicka. „Pro případ, že by přišla krkavčí bouře...?“

Nicka ruce neměla, ale nikdo z nás netrpěl takovým nedostatkem taktu, aby ji na to upozornil.

„To je asi dobrý nápad,“ odpověděla jsem. Přemlouvala jsem bránícího se Kocourka, aby mi zalezl za mikinu, což pro mě znamenalo další porci písku

na nepříjemných místech, a Nicka se uvelebila na svém bezmála obvyklém místě u mě v batohu. Oskar, Kahla, Arkus a já jsme se chytili za ruce. Kahla zavřela oči a zabroukala několik prvních tónů divoké písně.

„Dobře,“ prohlásila. „Tudy...“

Téměř okamžitě se začala shlukovat mlha. Šli jsme po písečné pláži, ale vzápětí...

Vzápětí se to úplně zvtlo.

Mlha nás pevně sevřela. Přestože jsem věděla, že jde Kahla téměř hned přede mnou, neviděla jsem ji. Cítila jsem Oskarovu ruku a viděla obrys jeho známé postavy a Arkus mi nervózně svíral prsty. Ale jinak jsem byla v podstatě slepá. A ta mlha...

„Je tu teplo...“ ozval se Oskar. „To je normální?“ Teplo jsme cítili i krátce předtím, než se po divokých stezkách přehnala krkavčí fujavice a zabila všechny dospělé krkavce v Kotlině.

„Kahlo!“ křikla jsem dopředu. „Pojďme pryč...“

Zaslechla jsem v dálce několik zvláštních ran a uvědomila si, že kolem mě už není úplné šedivo. Mlha žhnula tmavočervenou září, jako stará krev. Slyšela jsem Kahlu kašlat a chvíli na to jsem to šílené pálení v očích a na plicích pocítila také, snad mě sžírala horká pára. Sama jsem se křečovitě rozkašlala a bránice se mi stáhla. Co se to děje?

„Plyn,“ zasípal Oskar. „Kahlo... pryč!“

Stiskl mou ruku ještě silněji a já zase Arkusovu. Prudce v nás trhlo a pak jsme se z mlhy vypořádali.

O cosi jsem se praštila lýtkem, zakopla a Oskara pustila. Kocourek zasyčel a zatnul do mě drápky, takže jsem později objevila osm škrábanců, malých, zato hlubokých. Stále jsem nic neviděla, oslepovaly mě slzy a proudily mi po tvářích, kašlala jsem a hekala, a když jsem se pokusila slzy z očí utřít, ještě se to zhoršilo, jako by vroucí krvavě rudé plynné výpary stále držely na kůži. Vlasy i mikinu mi v mžiku zmácel těžký hustý déšť, ale já za něj byla ráda. Cítila jsem, že mi spláchl z kůže svědivý nános, nastavila jsem obličej k nebi a pokoušela se udržet oči dokořán, aby déšť zchladil příšerné pálení, které vyvolávalo proudy slz.

Stála jsem tak několik minut, než se mi pozvolna vrátil zrak.

Halila nás tma – ne neproniknutelná tma jako kdesi na konci světa, spíš městská tma s pouličním osvětlením. Za natlučené lýtko jsem mohla děkovat lavičce – naprosto obyčejné parkové lavičce z železa a plastu. Na okamžik mě prostoupil zvláštní snový pocit, že jsem doma. Přestože se to místo na první pohled našemu městu docela podobalo, ve Hvězdném parku u nás jsme nestáli. Rostly tu úplně jiné květiny i stromy. Fuchsiové keře za lavičkou bujely metr nad zemí a připomínaly pralesní porost. Několik velkých bílých kalichů v dokonale udržovaných záhoncích vydávalo silnou nasládlou vůni, která teď spolu s plynem byla spíš odporná než příjemná. Ve velkém stromě na opačné straně cesty a na pruhu vybledlé trávy

seděly čtyři maličké opičky a upíraly na nás obrovské oči.

Ne, doma rozhodně nejsme. Ani o moc blíž Krkavčí kotlině, usoudila jsem v duchu. Kde tedy jsme? A co se stalo s divokými stezkami?

„Heepčččíí. To ne. Heeepčččíííí. Vrrrk. Co je to za strašný... hnus?“ bědovala Nicka. Krátce zatřepotala křídly, jako by jimi umývala okna. Nesnažila se vzlétnout, ale bez ustání se bránila nutkání otřít si jimi oči.

„Roztáhni křídla, ať ti je déšť může opláchnout,“ poradila jsem jí.

Poslechla mě, ale nadále se jí křečovitě chvěly, a dokonce i v záři parkového osvětlení jsem viděla, že má oči zcela zarudlé a oteklé. Jestlipak jsem stejně zubožená?

„Byl to nějaký plyn,“ podotkl Oskar. Ani on nevypadal moc dobře. Po pihovatém obličejí mu stékaly slzy a dešťová voda. „Skoro bych řekl... krvavý plyn.“

Kocourek se mi se sípáním vysoukal zpod mikiny a seskočil na cestičku. Několikrát zatřásl hlavou, déšť mu určitě příjemný nebyl, ale jinak se zdál být v pořádku.

„Naši krkavci,“ vykřikla jsem. „Arkusi, nestalo se jim nic?“

„Nestalo,“ zasípal. „Myslím, že je ochránila moje košile. Alespoň před nejhorším účinkem.“

Celkově se zdálo, že zvířata z toho vyšla méně pošramocená než lidé.

„Kahlo,“ pokračovala jsem. „Kde to jsme?“

„Netuším,“ odpověděla. „Já... se prostě snažila nás z toho dostat.“

Na to se nic moc říct nedalo a já byla ráda, že se jí to podařilo. Při pomyslení na to, jak špatně jsme mohli dopadnout, mi přeběhl mráz po zádech. Nejdůležitější a nejtěžší na divokých stezkách je udržet směr. Nezabloudit. Buď se z nich totiž člověk už nikdy nevykotá – tak zemřeli Shanaini rodiče –, nebo riskuje, že se ven vykotá někde úplně jinde, třeba dvacet metrů pod hladinou moře.

Možná jsme se ocitli uprostřed tropické bouře nebo ve městě, které se nachází kdoví kde, promočení, promoření plynem a na míle daleko od cíle, ale měli jsme štěstí.

Přežili jsme.

